

При мама останахме аз и най-малкия Митър. Понякога като завиеше на гробищата цялото село я слушаше, но това се случваше по-рядко. Мама се владееше, гледаше да се държи, не оставаше злото да я надвие. Тя беше смела, природно интелигентна, усложлива, обичаше обществените работи, беше внимателна към всички. Помня, ще събере моите уж на седянка, а всички плетат чорапи и фланели за комитите. А с какво внимание боядисваше шапка за дрехи на организацията! За да не прави впечатление в дюкяна, това тя вършеше в къщи. На две три огнища в двора в големи казани слагаше боята и гледаше да нагоди точно зеления цвят за да не се различават хората, които ще го носят от дърветата в гората.

Какви неописуеми и радостни седенки бяха когато момите взеха знамето на четата. Ще изчистиме хубаво одаята, измием дъските с четка прашина да няма никъде, а мама ще рече:

- Иди Данке да видиш; Марушка Буйнова, Маруша Проданичина, Брдана Хаджиопова, Вашелкия Куплева и Марушка Пидова.

Момите спретнати и чисти като след баня ще вземат червеният плат и със сърма и копринени конци всяка ще завезе своя край. На знамето избродираща надписа "Свобода или смърт". Не можехме да му се нарадваме когато беше готово. На него гледахме като светиня. Разбира се, всичко това вършехме тайно и тихо. В къщи мама беше направила такова скривалище, че при най-щателния обиск турците не го откриха. Щом се тропнеше външната порта веднага всичко се прибираше. Всяка ще захване друго ръкоделие. Ако е свой обществената работа продължаваше.

А колко пъти е посрещнала измръзнали и гладни комити не може да се изброи. Към всичките е била еднакво внимателна като към свои деца. Не даваше никаква поблажка /предпочитание/ на бацько Коце, за нея всички четници бяха борци за свободата. Само някога ще им каже: "Деца, деца, какво да ви нахраня, като вече нищо нямам..."